

ma surest armust, ja need sannad tungisid naes
se süddamesse ja ollid tal armsad; sest õnnes-
tus olli rusuks peksnud ta süddant, ja olli kui
hea harritud ma, mis saht kauniste saab lõh-
kuda, ennego seme wisfatakse peäle. Kirrik tuli
nüüd wälja, ja naene läks allandikko süddame-
ga koio, kalliste rõmüstud, ja ütles: Ollen nüüd
omma poolt teinud, mis tarwis; wist ei jätta
keige leskede ja waeste laste Issa ellades teg-
gematta, mis on temma hool! Agga se sanna,
mis õppetaja ütles: „Ollite rahhul ja
jäte lootma Jummalale peäle, siis sa-
te kangeks“ se olli wägga ta süddamesse
hakkand. Issand isse, ütles naene, on mo
silmanwee näinud, küllab Temma isse ka kui-
watab mo silmad, kui sedda on tarwis.

Agga ka üks rikkas mees koggodussest olli
naest kirrikus näinud, ta kurwastusse sees.
Mees olli mõttelnud: tal on sallaja murret
ja sellepärast ei woi temma Jummalale armo
peäle mõttelda muud kui nuttes; egga woi
temma ni rõmsa süddamega Jummalale püh-
hast kojast omma koio minna, kui minna.

Wõttis siis kätte ja kulas järrele, mis wigga
naesel ehk wois olla.

Kui naene nüüd õhto pinmedas, küünla ot-
sofesse walges, ommas toas lastega istus, tei-
ne teist trööstides ja ühhel mehel nou wõttes,
tõdd tehha weel sedda surema hõlega; siis üt-
les emma: Et katsekem agga kisse nüüd kaswa-
tada, ehk same pitka peäl wahhest ka
weel lehma. Sai need sannad agga rõkind,
siis kulis ukse takka kui lehma heält. Südda
läks kurwaks, sest lehm tuli jälle ta mele, ja
ehmatasid keif ärra, kui illokestes ukse peäle kop-
putati. Üks tehti lahti ja üks mees astus sisse,
ütteldes need sannad: „Waatke, üks hea sõb-
ber sadab teile se lehma ja need kottid, teid ter-
retades.“ Jällestus nüüd tuli keifide peäle, ja
enne kui said küssida ehk tännada, olli mees
omma seltsimehhega jubba omma teed läinud;
agga lehm olli sarwedega ühhe pu külge seis-
tud, ja olli isse muste kirjo, ja paljo illusam
peält nähhes, kui lõppend lehmgi olli. Sure
rõmoga wisid lapsed lehma lauta, ja kandsid